

Едно само чувство въ душата ми свѣти,
Цѣпти и вирѣе, като майско цвѣте:
Злобата — исчадѣ на мъжи безъ брой.

Злобата, о музо, пълкленната сила,
Що всичко човѣшко въ менъ е угасила,
Змия, що ме гложде и ми дава мощъ...
Кажи ми, анчарътъ ражда ли медъ прѣсни,
Отровата — нектаръ, а зълчката пѣсни?
Остави ме, музо! Бѣгай! лека ноцъ!

*
* *

Музата хвърчеше въ пространствата звѣздни.
Единъ ангелъ, жителъ на висшитѣ бездни,
Срѣщна я. „ — Що плачешъ? Отъ дѣ тазъ тъга?“
Попита я трогнать, кат' видѣ слъзитѣ
На музата кротка, че блѣщатъ въ очитѣ.
„ — Отъ единъ покойникъ врищамъ се сега!“

1888.

XL.

ПОВѢХНАЛА РОЗА

Повѣхнала розо,
Повѣхнало цвѣте,
Отъ врѣме честито
О споменъ миль, клети!

Не щж да те хвърлж —
Обичамъ скръбъта ти, —
Азъ искамъ да гледамъ
Какъ капатъ листа ти;

Какъ капатъ печално
Безвонни и блѣдни, —
Какъ вижатъ се твойтѣ
Минути послѣдни...